

VISZONTLÁTÁSRA GÉZA!

Szomorú megemlékezés az 1996. májusban elhunyt dr. Takácsi Nagy Gézára

Valamennyien akik ismertük és szerettük Gézát régóta tudtuk, hogy súlyos beteg.

Távozása mégis készületlenül ért Bennünket. Nehéz még ma is elhinni, hogy az az ember, aki még hosszantartó betegsége alatt is tele volt energiával, új ötletekkel, és aki szinte földi léte utolsó pillanatáig aktívan dolgozott, elment, nincs többé.

Gyászolja az egész magyar gyógyszerésztársadalom, a szakma, s mindazok, akik abban a szerencsés helyzetben voltak, mint jómagam, hogy együtt gondolkozhattak és dolgozhattak vele az elmúlt évtizedek során. Szakmai munkáját, tudományos és nevelői-oktatói tevékenységét hosszan lehetne méltatni, azonban ez teljesen idegen lenne Géza egyéniségétől, emberi tartásától, szerénységétől. Mindig azt mondta: „*Én a szakmát Spergely Béla bácsitól tanultam meg, s amit Tőle tanultam, s amit ma tudok azt úgy érzem, kötelességem másoknak is átadni*”. Így élt, dolgozott és tanított, a gyakorlati (ipari) gyógyszer technológia legsikeresebb művelőjeként. Elérhető volt még nagyobb tudományos sikereket, dolgozhatott volna egyetemen, kutató intézetekben, mégis ő haláláig hű maradt tanítómestere Spergely Béla bácsi szellemiségéhez, és az alkalmazott gyógyszer technológiai kutatásokhoz. Most mindazon szerencsések nevében akik együtt dolgozhattak vele és tanulhattak Tőle mondom: *Géza, hálásan köszönjük!*

Igen gazdag szakmai pályafutását ezért csak címszavakban említem:

1929. december 6-án született Székesfehérváron.

1952-ben gyógyszerészi oklevelet szerzett.

1957. februárjától 1984. augusztusáig a Kőbányai Gyógyszerárugyár Gyógyszer technológiai Kutató Laboratóriumában dolgozott, mint laboratórium vezető ill. laboratórium vezető-helyettes.

1961-ben „*summa cum laude*” minősítéssel gyógyszerészdoktori címet szerzett.

1973-ban gyógyszer technológiai szakgyógyszerész képesítést szerzett.

1972-ben „Kiváló Feltaláló” bronz, majd 1975-ben arany fokozatot kapott.

1963 óta állandó előadója volt az Orvostovábbképző Intézet Gyógyszerésztovábbképző tanfolyamainak.

1979-ben elnyerte a gyógyszerésztudományok kandidátusi tudományos fokozatot.

1983-ban munkássága elismerésül címzetes egyetemi docens címet kapott. 1984. augusztusától nyugdíjba vonulásáig az Országos Gyógyszerészeti Intézet munkatársaként dolgozott.

1991-ben megvédte akadémiai doktori disszertációját.

1994-ben, mint nyugdíjas szakértő visszatért korábbi sikerei színhelyére, a Richter Gedeon Gyógyszervegyészeti Gyárba. Volt munkatársaihoz, barátaihoz mindig hűséges maradt, nyugdíjba vonulása után életének utolsó napjáig segítette szaktudásával, szakmai kapcsolataival szeretett vállalatát, és az ott dolgozó kollégák szakmai munkáját.

Életének utolsó szakmai elismeréseként 1996. áprilisában a Curiosin lábszárfekély és decubitus indikációjára kifejlesztett készítmény megkapta a Génusz '96 feltalálói kiállítás „Oscar-díját”, melynek megvalósításában kiemelkedő szerepet játszott.

Munkássága során számos publikáció, találmány és újítás szerzője és társszerzője volt. „*Injektók aszeptikus készítése*” címmel könyvet írt.

Gyászolják Gézát barátai, volt kollégái és mindazok, akik szerették és tisztelték Őt. Sokan vagyunk. Mi a szakmán túlmenően nagyon sokat tanultunk Gézától, mindenekelőtt emberséget, tisztességet, szerénységet és őszinteséget. Géza nagyon fogsz Nekünk hiányozni és mi, akik ma még a földi létünk mindennapos gondjaival és problémáival vagyunk elfoglalva nem felejtünk el, ezért így köszönünk el Tőled: *Viszontlátásra Géza!*

A tisztelők, a barátok és az egész gyógyszerész társadalom nevében búcsúzik Tőled:

dr. Szepesi Gábor